

השכר של אנשי צבא-הקבע אינו דחוף * שר-התיירות מטייל ברחוב דיונגוף * המלחמה על הדיסקוטקים ומועדוני הלילה בת"א * קריעת דגל-המדינה בבני-ברק

לנקראת "בית שני" ?

קללותיו של ח"כ בלעם

אחת המחמאות היפות ביותר בהן זכתה איפעס סיעתנו ניתנה לה, השבוע, מפי אדם שהתכוון להוקיע את קלוננו ברבים. זה אירע בשעה שח"כ מרדכי זר, איש המע"י מירושלים, קם להשיב לאומנו על תעלולי יגאל אלון בחברון (ראה מיסגרת).

זר

מרדכי זר: אני חושב ששר-העבודה ראוי לברכה וליישר-כוח גם על ביקורו אצל המתחללים בחברון. אין רע בדבר. אין שום פטול בכך ששר בישראל הלך לבקר יהודים שהתנחלו בשטח של ארץ-ישראל...
אורי אבנרי: שרימו את צה"ל ושיקרו למושל הצבאי

מרדכי זר: היום אתה אומר כך, ומחר אתה יכול לומר אחרת. בכל פעם אתה מסכים עם חלק אחר של הבית. נוח לך, יתום אתה, אתה אחד ושמן אחד. פעם אתה מסכים עם הקומוניסטים, ופעם עם חרות. אני מוכן להוכיח לך זאת על-ידי ציטטות מדברייך.
בכך אישר זר דבר שאנו מתנאים בו בלב שלם: שאין אנחנו "משובצים" במפה הפוליטית של ה"מישטר הישן. אין אנו דנים על עניין לפי זהות בעליו, אלא לפי טיבו. אנחנו תומכים בהצעה של חרות, כשהיא טובה בעינינו, ומוכנים להצביע בא"תו יום בעניין אחר עם מק"י, אם יוזמה שלה נראית לנו. במיקרה זה אפשר, על כן, לומר: יהללך זר, ולא פיך.

שבוע שעבר אירע אחד הדברים המפתיעים ביותר שקרו לנו במשך שנתיים וחצי בכנסת: נתבקשו על-ידי נציגי הקואליציה לדחות את העלאתה של הצעת-חוק שלנו, כדי לאפשר לסיעות השונות דיון נוסף עליה — מתוך מגמה להביא לקבלתה בכנסת. כאשר הגשנו לפני שלושה חודשים את הצעת חוק יסוד: מועצת חוקי-המדינה, ראו רבים בכך תעלול או מעשה-קונס, שבא רק "לדסוק את הזקנים". היה ברור שהקשישים השולטים בכל המפלגות, יורידו את ההצעה מסדר-היום.

אולם בהצעה זו, כמו בכל הצעותינו, השקענו מראש מחשבה מרובה, ו-24 סעיפיה המפורטים נוסחו בקפידה על-ידי אמנו וזכרוננו. לפיה הכלול מועצת-החוקים, שתהיה "בית שני", ח"כים שיהיו ברציפות במשך 12 שנה, נשיאים-לשעבר, ומסכ"לים-לשעבר, שומטים-לשעבר וראשי-ערים-לשעבר, אחרי תקופת-כהונה מתאימות.

המחשבה הבסיסית היתה כפולה: לאפשר לחתיקים למלא תפקיד ציבורי חשוב ומכובד גם אחרי פרישתם מן הכנסת, ומאידך להביא לריענון מתכונת הכנסת ולהורמת דם חדש בה. כבר למחרת הגשת הצעת-החוק הופתענו מן התגובות החיוביות שהגיעו אלינו — לא רק מן הציבור הרחב אלא גם בכנסת עצמה. רבים מן החתיקים פנו אלינו, הביעו הסכמה לרעיון והציעו הצעות מעשיות לשינוי פרטים.

רמה של יכוח

יש לנו מזל מיוחד בכנסת: קבוצה של ח"כים, שאינם דווקא המבריקים ביותר בבית, רואה מחובתה להתלבש עליו, להפריע לכל נאומינו על בעיות השלום במרחב. הם גם המתוכחים עימנו בכל עת — ואין זה יכוח ברמה התורמת משהו להבהרת הבעיות.

השבוע הביא הדבר לחילופי-דברים תריפים, כאשר קם ח"כ אברהם ביטון להתווכח עם נאומנו על ההתנחלות בחברון. ביטון הגיע לכנסת כנציג פועלי-החשמל, במיסגרת אחדות-העבודה, אך מאז הודח מתפקידו בקרב פועלי-החשמל.

אברהם ביטון: אני מרגיש חובה להעיר לדברי אותם חברים אשר מחלקים את הבית לרודפי-שלום ולחומדי-שטחים... אני יכול להגיד בוודאות, שאין פה בבית הזה, איש אחד שאיננו רוצה בשלום.

אורי אבנרי: אבל אחד רוצה אותו בתור בקטיש, ואחד מוכן לשלם בעדו. **אברהם ביטון:** אני מצטער מאוד, חברי-כנסת אבנרי, אתה, עם רעיונותי השלום שלך, וצבא-השלום שלך, והדברים שהשמענו אותם עד לפני מלחמת-שישת הימים, נדמה לי שהגיע הזמן שתפסיק להזות ותהיה קצת יותר מציאותי.

מרדכי עופר (מע"י): איך אפשרו **אברהם ביטון:** שייעשה מאמץ. **אריה כהיר (מע"י):** אין תקווה.

אברהם ביטון: אני חושב שלא צריך לשכוח כליכך מהר באיזה מצב עמדנו לפני מלחמת-שישת-הימים. האם אנחנו רצינו במלחמה זו? האם מישהו חשב עליה, כולל המומחים שלנו?

אורי אבנרי: זה 15 שנה שאתם עוזרים לנאצר, ואתם ממשיכים לעזור לנאצר. **אברהם ביטון:** נאצר היה פעם בעניין האדם שאיתו חשבת שנגיע לשלום. **אורי אבנרי:** גם היום אני מקווה שנגיע לכך.

אברהם ביטון: גם אני מקווה שנגיע, ואני רוצה להגיע. **אורי אבנרי:** גם אבא אבן אומר שנגיע.

היו"ר רות הקטין: חברי-כנסת אבנרי, אתה אומנם יושב ליד דוכן הנואמים, אז איך צריך לנצל זאת לקריאות-ביניים כה רבות. **אורי אבנרי:** הוא פונה אלי, והנימוס מחייב לענות לו (צחוק באולם).

אברהם ביטון: אם יש אילו חילוקי-דיעות, ובצדק, זה רק דבר טיבעי. הרי דאגת כולנו היא אם אומנם יש איזשהו סיכוי שיהיה שלום, או שמא חלילה יהיו ויתורים מצידנו בלי שלום. זו הסכנה. על כך שכולם רוצים בשלום — אין לי שום ספק, כולל אותם חברים הנוקטים בעמדה יותר קיצונית.

שמואל תמיר: כל הכבוד! **אורי אבנרי:** אתה מתווכח עם אבא אבן או איתי? **אברהם ביטון:** איתך. לך יש פיתרונות בכיס.

היו"ר רות הקטין: ח"כ אבנרי, אני קוראת אותך לסדר בפעם האחרונה. **אברהם ביטון:** העניין כליכך פשוט, שעל רקע ויכוח מדיני כזה, מעל הבמה הזאת, לדמות אותנו בדמות שהיא לא שלנו. יצאנו למלחמה לא מרצון, ושילמנו מחיר יקר.

אורי אבנרי: אז מה? מה נובע מזה? **אברהם ביטון:** אז מה? לך קל לומר "אז מה". ראיתי אותם במו עיני, הקורבנות.

אורי אבנרי: לכן צריך להפסיק לחשוב? **אברהם ביטון:** אני מקבל שצריך לחשוב, אבל לצייר אותנו בדמות של חומדי-שטחים, מתוך זה שיצאנו למלחמה שכפו אותה עלינו, זה העוול שאתה עושה לנו הזה מחברי-הכנסת.

אורי אבנרי: אתה רוצה שתהיה עוד מלחמה? **אבות יום נאמתי נאום שני, על השינויים בחוק מסי-הכנסת. הקדמתי לנאום את הדברים הבאים:**

אורי אבנרי: אני מצטער על כל חברי-הכנסת שאינם נוכחים באולם, ואני מצטער במיוחד על חברי-כנסת אחד שאיננו, כי אני רוצה להעיר לו הערה אחת. כוונתי היא לחברי-הכנסת ביטון. כבר פעמיים הזדונית בסבלנות ולא השבתי לו על דבריו. יש לי מזל שח"כ ביטון רואה לחובתו להתווכח איתי. פעמיים קרא לי בעת נאומי "מסורף", והיום מצא לנכון לומר עוד כמה דברים בסיגנון זה.

אני רוצה לבקש אותו בקשה צנועה — אם הוא רוצה להמשיך באופן קבוע להתווכח עם דיעותי הפוליטיות על גורל השטחים המוחזקים, על המדינה הפלסטינית, על דרכי השגת-השלום — שיעלה את דרגת הוויכוח מרמה של גן ילדים לרמה של כיתה א'. איני רוצה לבקש שיעלה לרמה של כיתה ב', כי זה אולי יותר מדי בשבילו. אבל רמה של כיתה א', אני חושב שאפשר לדרוש.

משלחת לבית הנשיא

יום לפני כן עמדנו לפני בעייה עקרונית. הוועדה, יחד עם נציגי שאר הסיעות בכנסת, להצטרף למשלחת שתצא לבית-הנשיא כדי להזמין את זמן שור לבניין הכנסת, למסירת הצהרת-האמונים שלו עם כניסתו לתקופת-כהונה שנייה.

אין זה סוד שלא הצבענו בעד בחירת שור. אם כן, האם היה עלינו להצטרף למשלחת? אחרי התייעצויות ממושכות החלטנו, כי אין דין הטקס כדין הבחירה. בעת הבחירה הבענו עמדה עקרונית, שלא היתה קשורה באישיותו של הנשיא עצמו. אחרי שניבחר — הוא הסך לנשיא המדינה כולה, ועלינו להתייחס אליו בכבוד הראוי לו ולמישרה.

לפיכך הייתי בין 18 חברי-הכנסת, נציגי כל הסיעות, שיצאו ביום ג' שעבר לבית-הנשיא ושנתלו אליו בדרכו לכנסת.

מה דחוף — ומה לא ?

שלוש הצעות דחופות לסדר-היום של הכנסת הוגשו על-ידינו בשבוע שעבר, וכולן נידחו באופן אוטומטי על-ידי הנשיאות, בטענה שאינן דחופות.

● המעשים הפרובוקטיביים של המתנחלים בחברון, והסכנה הטמונה במעשיהם לגבי ההכרעה המדינית על גורל-השטחים.

● המשבר הממשלתי, וההתקפות על שר-החוץ אבא אבן, בקשר לשליחות יארינג.

● סירוב משרד-האוצר להעלות את שכר-הקצינים-והחוגרים בצבא-הקבע.

ההצעה בעניין חברון נדחתה ברוב של שניים (יצחק נבון ודבורה נצר) נגד שניים (רות הקטין וסרדינס), בעוד חמשת חברי הנשיאות הנוחרים נימנעים מהצבעה.

ויכול האורח החמים לשאול: אם זה לא דחוף, מה כן דחוף במדינה הזאת?

נראה שגם שאר חברי הכנסת הגיעו למסקנה, כי מה שנדון בכנסת אינו חשוב ודחוף, כי הנוכחות ירדה השבוע לשפל נוסף. למשל, בעת הדיון על תיקונים חשובים ביותר בסדרי מסי-הכנסת, שוערך ביום השלישי, בשעה 7.15 בערב, נכחו באולם מלבד היו"ר (תלמי), הנואם (שמיטוב) ואני רק שמונה חברי-כנסת.

רשימת הנוכחים: מע"י — 3 מתוך 58 (קרגמן, נמיר, ארבל). נח"ל — 3 מתוך 23 (כהן-ציון, ידי, שטרן). ל"ע — 1 מתוך 5 (האוזנר). רק"ח — 1 מתוך 3 (טובי). נעדרו לחלוטין: המפד"ל, מפ"ם, אגו"י, המרכז החופשי, פא"י, סק"י וברגוריון.

היה בכך משהו היתולי, כי רק רבע שעה לפני כן נאם שמואל תמיר מטעם המרכז החומשי ויצא בחריפות נגד היעדרות חברי-הכנסת. לכן פתחתי את דברים במילים: **אורי אבנרי:** קודם כל אני רוצה להצטרף לדבריו של חברי-הכנסת תמיר, שהתלונן על חוסר-נוכחות באולם הזה, ואני יכול רק להצטער שחברי-הכנסת תמיר וכל חברי סיעתו אינם נוכחים כאן, כדי לשמוע את דברי-הצטרפותי לדבריו.

שר-התיירות נגר שר-המשטרה

אין אנחנו מדברים רק על דברים העומדים ברומו של עולם, כמו מלחמה ושלום, תקציבי-ביטחון ושינוי מוסדות המדינה. אנחנו לוחמים גם על דברים הרבה יותר

מנרי